

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **COMPAG CZ s. r. o.**, se sídlem v Lukách 95, Mimoň, zast. JUDr. Petrem Doušou, advokátem, se sídlem Na Kozině 1438, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015, č. j. 64654/ENV/15 982/540/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2019, č. j. 5 A 203/2015 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Krajský úřad Libereckého kraje (dále jen „krajský úřad“) dne 17. 10. 2013 výzvou č. j. KULK 71409/2013, vyzval žalobce, aby ve lhůtě 20 dnů od doručení výzvy předložil doklady prokazující zaplacení poplatků za uložení odpadů na skládce Svěbořice, a to v období od 1. 9. 2007 do 30. 6. 2008, dále, aby prokázal, že množství odpadů odpovídá množství svezenému od města Ralsko, dále, aby uvedl, kdy jako právní nástupce Technických služeb Mimoň s. r. o. odvedl městu Ralsko poplatky vybrané za období od 1. 1. 2007 do 31. 7. 2007, dále aby uvedl, kdo vybral poplatky za období od srpna 2007 do května 2008, a dále aby prokázal zaplacení poplatků za odpady uložené v prosinci 2008 a také v období let 2009 až 2012. Žalobce ve stanovené lhůtě požadované doklady nepředložil.

[2] Dne 11. 12. 2013 podal krajský úřad podnět České inspekci životního prostředí (dále jen „ČIŽP“). Na základě tohoto podnětu dne 23. 1. 2014 zahájila ČIŽP správní řízení ve věci spáchání správního deliktu podle § 66 odst. 2 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o odpadech“).

[3] Žalobce dne 26. 2. 2014 opětovně obdržel výzvu krajského úřadu, který mu stanovil novou lhůtu k doložení dokladů, a to do 15. 3. 2014. Stěžovatel požadované doklady poskytl dne 17. 3. 2014, tj. poslední den lhůty (15. 3. 2014 připadlo na sobotu).

[4] Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2014, č. j. ČIŽP/51/OOH/SR01/1321266.004/14/LMP uložila ČIŽP žalobci pokutu 250 000 Kč podle § 66 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech za protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil tím, že neumožnil kontrolnímu orgánu výkon kontrolní činnosti a nepředložil ve stanovené lhůtě vyžádanou dokumentaci a neposkytl pravdivé a úplné informace související s nakládáním s odpady.

[5] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 5. 2014, č. j. 37251/ENV/14 581/540/14, zamítl odvolání žalobce a napadené rozhodnutí ČIŽP potvrdil.

[6] Žalobce podal dne 11. 6. 2014 podnět k provedení přezkumného řízení v souladu s § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Ministr životního prostředí na základě tohoto podnětu rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2014 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný následně v záhlaví popsáním rozhodnutím změnil rozhodnutí ČIŽP tak, že výroková část 1.) napadeného rozhodnutí zní takto: *„Účastník řízení se dopustil správního deliktu podle ustanovení § 66 odst. 2 písm. c) zákona ve znění účinném do 30. 4. 2014 tím, že nepředložil Krajskému úřadu Libereckého kraje jako kontrolnímu orgánu ve stanovené lhůtě dokumentaci vyžádanou výzvou k předložení dokladů ze dne 17. 10. 2013, tj. neumožnil kontrolnímu orgánu výkon kontrolní činnosti a neposkytl pravdivé a úplné informace související s nakládáním s odpady. Za výše uvedený správní delikt, který svou skutkovou podstatou odpovídá správnímu deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) se účastníku řízení ukládá pokuta podle § 16 odst. 2 kontrolního řádu ve výši 125 000 Kč. Pokuta je splatná v plné výši do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet České inspekce životního prostředí.“*

[7] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl.

[8] Městský soud uvedl, že krajský úřad žalobci opakovaně a jednoznačně sdělil, že lhůta stanovená výzvou ze 17. 10. 2013 prodloužena nebude. Žalobce však i přes tato sdělení předložil požadované doklady až dne 17. 3. 2014, a to po nové výzvě a v nově stanovené lhůtě. Tímto svým jednáním tak naplnil skutkovou podstatu správního deliktu.

[9] K výši uložené pokuty soud uvedl, že odvolací i prvoinstanční orgány přihlédly zejména k tomu, že se nejedná o první porušení právních předpisů ze strany žalobce. Odvolací orgán vzal v úvahu i ekonomický dopad protiprávního jednání žalobce na veřejné prostředky. Zároveň přihlédl k polehčující okolnosti, tj. že žalobce požadované doklady nakonec předložil. K namítané metodice výpočtu výše pokuty soud uvedl, že správní orgán je oprávněn realizovat své správní uvážení, které následně dostatečně zachytí v odůvodnění, což se v posuzovaném případě stalo. Závěrem soud uvedl, že není možné vyhovět požadavku žalobce týkajícímu se moderace výše pokuty, neboť dle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního

řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) je možné moderovat pouze pokutu uloženou ve zjevně nepřiměřené výši. Žalobce však v řízení netvrdil skutečnosti, ze kterých by se dala nepřiměřenost vyvodit.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou se domáhá zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatel soudu vytýká nesprávné posouzení právní otázky § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvádí, že svým jednáním nenaplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu, jelikož doklady dodal ve stanovené lhůtě.

[12] Pochybení soudu a správního orgánu spatřuje stěžovatel zejména v nesprávném posouzení běhu lhůty. Je pravdou, že stěžovatel obdržel dne 22. 10. 2013 výzvu krajského úřadu ze dne 17. 10. 2013, ve které krajský úřad požadoval předložení dokladů ve lhůtě 20 dnů ode dne doručení. Stěžovatel nepopírá, že tuto lhůtu nedodržel. Namítá, že výzvou krajského úřadu ze dne 26. 2. 2014 byla tato lhůta prodloužena až do 15. 3. 2014 (potažmo do 17. 3. 2014). Stěžovatel pak doklady v této lhůtě poskytl a tím odpadl důvod pro vedení správního řízení. Správní orgán však toto nerespektoval.

[13] Správní orgán naopak uvedl, že lhůta nebyla prodloužena, nýbrž byla stanovena lhůta nová. S tímto tvrzením stěžovatel nesouhlasí. Uvádí, že možnost stanovení nové lhůty není ve správním řádu uvedena, a proto se jednalo o prodloužení původně stanovené lhůty.

[14] Nadto stěžovatel uvádí, že se soud nezabýval tím, zda byla lhůta poskytnutá pro dodání dokladů přiměřená ve smyslu § 39 odst. 1 správního řádu. Dále namítá, že výzva krajského úřadu ze dne 17. 10. 2013 neměla formu usnesení, a trpí tak procesními a formálními vadami.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že názor stěžovatele ohledně běhu lhůty je mylný. Nelze mít za to, že lhůta k poskytnutí dokladů byla prodloužena. Stěžovatel v původně stanovené lhůtě, tj. do 11. 11. 2013, požadované doklady neposkytl, a proto se dopustil deliktu, za nějž byl následně sankcionován. K tomuto žalovaný uvádí, že nesplnění povinnosti dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu je deliktem hmotněprávním, a proto není relevantní, že ke splnění povinnosti později došlo.

[16] Žalovaný je toho názoru, že napadená rozhodnutí jsou věcně správná a přezkoumatelná. Stejně tak považuje žalovaný za správný napadený rozsudek městského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že skutkově obdobnou situací se zabýval již v rozsudku ze dne 30. 5. 2019, č. j. 4 As 80/2019-39, a od vyslovených závěrů nemá v nyní

projednávané věci důvod se odchýlit.

[20] Námitky, směřující proti nepřiměřenosti lhůty a procesním a formálním nedostatkům výzev, jsou nepřijatelné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel tyto námitky v řízení před městským soudem řádně neuplatnil, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. Nejvyšší správní soud se jimi proto nemohl zabývat. Soud tak posoudil jedinou přípustnou kasační námitku, která se týká nesprávného posouzení běhu lhůty k předložení požadovaných dokladů.

[21] Ustanovení § 10 odst. 2 kontrolního řádu stanoví, že: „*kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá*“.

[22] Podle § 16 odst. 1 písm. a) téhož zákona platí, že: „*právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2*.“

[23] Za tento správní delikt je v souladu s § 16 odst. 2 kontrolního řádu možné uložit pokutu do výše 500.000 Kč.

[24] Sankční ustanovení zahrnující tento správní delikt obsahoval i § 20 písm. g) a § 66 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech, ve znění účinném do 30. 4. 2014. Podle tehdy účinné právní úpravy bylo možné za porušení této povinnosti uložit pokutu až do výše 1.000.000 Kč.

[25] Dne 1. 5. 2014 však vstoupil v účinnost zákon č. 64/2014 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím kontrolního řádu. Správní delikt, kterého se stěžovatel dopustil, nově odpovídal správnímu deliktu vymezenému v § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. Ten v § 16 odst. 2 umožnil uložit pokutu v maximální výši 500.000 Kč, a představoval tak pro stěžovatele výhodnější právní úpravu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť předchozí úprava v zákoně o odpadech umožňovala uložit pokutu až do výše 1.000.000 Kč. Proto byl stěžovatelův případ následně posouzen podle mírnější právní úpravy.

[26] Výzvou ze dne 17. 10. 2013, doručenou dne 22. 10. 2013, vznikla stěžovateli povinnost součinnosti spočívající v předložení dokladů. Tato výzva obsahovala jasně stanovenou lhůtu 20 dnů a poučení ohledně sankce v případě nesplnění této povinnosti. Stěžovatel na ni reagoval žádostí o prodloužení lhůty. Tu odůvodnil komplikovanými problémy, které společnost v tehdejší době řešila. Krajský úřad jeho žádost zamítl dne 26. 11. 2013. Zároveň stěžovatele poučil, že v případě nesplnění povinnosti v této lhůtě podá podnět k zahájení správního řízení.

[27] Na tento přípis stěžovatel reagoval opětovnou žádostí o prodloužení lhůty. Té krajský úřad nevyhověl a dne 11. 12. 2013 podal podnět k zahájení správního řízení k ČIŽP.

[28] Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovateli byla výzva k předložení dokladů řádně doručena, a ten si tak musel být vědom své povinnosti spočívající v předložení vyžádaných dokladů. Skutečnost, že si stěžovatel byl své povinnosti vědom, lze dovodit i z jeho opakovaných žádostí o prodloužení lhůt pro poskytnutí vyžádaných dokladů. Z obsahu přípisů krajského úřadu (přípis č. j. KULK 81820/2013 a přípis KULK 87713/2013) pak zřetelně vyplývá, že se jednalo o lhůtu konečnou, neboť jimi byly jasně zamítnuty stěžovatelovy žádosti

o prodloužení lhůty.

[29] Stěžovatel dne 21. 2. 2014 požádal krajský úřad o opětovné zaslání výzvy k předložení dokladů ze dne 17. 10. 2013 a také o prodloužení lhůty. Krajský úřad jeho žádosti vyhověl přípisem ze dne 26. 2. 2014 a opětovně mu zaslal výzvu k předložení dokladů. Ta obsahovala stanovení nové lhůty k předložení dokladů, a to do dne 15. 3. 2014. Tuto lhůtu stěžovatel dodržel, neboť dne 17. 3. 2014 dodal potřebné doklady.

[30] Ze shora popsaného stěžovatel vyvozuje, že krajský úřad lhůtu pro předložení dokladů prodloužil. Tomuto názoru však nelze přisvědčit. V přípisu ze dne 26. 2. 2014 je jasně stanoveno, že krajský úřad stanovuje lhůtu novou, nikoliv, že prodlužuje lhůtu původní. Námitka stěžovatele, že správní řád pojem „nová lhůta“ neuvádí, není relevantní. Uvedený postup, tj. opětovné zaslání výzvy a stanovení nové lhůty, totiž umožňuje správnímu orgánu opakovaně vymáhat splnění zákonem stanovené povinnosti.

[31] Jestliže stěžovatel předložil doklady až v nové lhůtě, nemůže to znamenat, že se zprostil odpovědnosti za předchozí správní delikt. Povinnost součinnosti stanovenou v § 10 odst. 2 kontrolního řádu totiž stěžovatel porušil tím, že v původní lhůtě, stanovené přípisem ze dne 17. 10. 2013, nepředložil požadované doklady. Toto bylo vymezeno i ve výroku rozhodnutí ČIŽP ze dne 7. 4. 2014.

[32] Z uvedeného je tak zřejmé, že se správní orgán zabýval správním deliktem, kterého se stěžovatel dopustil v souvislosti s nedodržením lhůty stanovené výzvou ze dne 17. 10. 2013. Odpovědnost stěžovatele za tento správní delikt nemohla být ovlivněna ani stanovením nové lhůty pro poskytnutí dokladů, jelikož nejpozději dne 12. 11. 2013 (tj. první den po uplynutí stanovené lhůty) stěžovatel naplnil skutkovou podstatu přestupku vymezeného v § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Ostatně pokud by stěžovatel nesplnil svou povinnost ve lhůtě stanovené přípisem ze dne 26. 2. 2014, opět by naplnil skutkovou podstatu vymezenou v § 16 odst. 1 kontrolního řádu. Za tento delikt by pak taktéž mohl být sankcionován.

[33] Nadto lze uvést, že dodatečné splnění povinnosti stěžovatelem není relevantní. I opožděné dodání dokladů totiž představuje porušení povinnosti součinnosti a naplňuje skutkovou podstatu vymezenou v § 10 odst. 2 kontrolního řádu.

[34] Závěr městského soudu týkající se neprodloužení běhu lhůty je s ohledem na výše uvedené správný.

[35] Námitce týkající se nesprávného posouzení právní věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak z výše uvedených důvodů nelze přisvědčit.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[37] Současně rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující

rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu